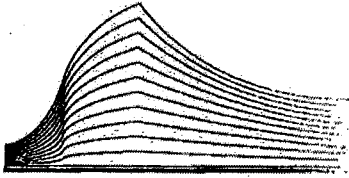


Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.



Repertoriumnummer 2017/ 1519
Datum van uitspraak 12 juni 2017
Rolnummer 2016/AB/518

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00000876882-0001-0012-01-01-1



ARBEIDSONGEVAL, BEROEPSZIEKTEN - arbeidsongeval
tegensprekelijk arrest
definitief

STAD GENT, VERTEGENWOORDIGD DOOR HAAR COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN
SCHEPENEN, 9000 GENT, Botermarkt 1,
appellant, vertegenwoordigd door mr. Sabine VANOVERBEKE, advocaat te 9051 SINT-DENIJS-
WESTREM, Drie Koningenstraat 3

tegen

D in hoedanigheid van voorlopig bewindvoerder G

geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. Eline BOSMAN loco mr. Filip HEYMANS, advocaat
te 9000 GENT, Kon. Leopold II laan 95

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gélet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 1 december 2008 door de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Gent, 1e kamer (A.R. 08/1230/A),
- het arrest uitgesproken op tegenspraak op 20 november 2009 door het arbeidshof te Gent, 1^e kamer (A.R. 2009/AG/33),
- het arrest van het Hof van Cassatie van 10 maart 2014,
- de dagvaarding na cassatie, ontvangen ter griffie van dit hof op 26 mei 2016,
- de conclusies voor de appellant, neergelegd ter griffie op 7 december 2016,
- de conclusies voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 6 oktober 2016 en 7 februari 2017,
- de akte van hervatting van geding neergelegd ter openbare terechtzitting van dit hof van 24 april 2017,
- de voorgelegde stukken.



De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare zitting van 24 april 2017, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

De feiten en de rechtspleging

1.

De heer G (° 22 mei 1949) was tot 14 november 2007 in dienst van de Stad Gent als contractueel personeelslid. Hij werkte als arbeider in de plantsoenendienst. Op 9 oktober 1987 was hij het slachtoffer van een arbeidsongeval, met als letsels: "fractuur rechter femuur en fractuur linker tibia en fibula" (stuk 1 van de heer G); hij vermeldt in zijn conclusies dat hij een knieletsel had.

2.

Na consolidatie van de letsels op 28 augustus 1990 werd de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid op 16 % vastgesteld.

Later werd deze graad van blijvende arbeidsongeschiktheid gedurende de herzieningsstermijn met ingang van 5 november 1993 verminderd tot 8 % (stuk 1 van de heer G).

3.

De heer G werd volledig arbeidsongeschikt vanaf 26 oktober 2006. Overeenkomstig het Personeelsreglement van de stad ontving hij zijn volledige wedde tijdens zijn verlof wegens arbeidsongeschiktheid.

4.

Op 14 november 2007 beëindigde de Stad Gent de arbeidsovereenkomst met betaling van een opzeggingsvergoeding gelijk aan het loon voor 112 dagen. De opzeggingsvergoeding dekte de periode van 14 november 2007 t.e.m. 5 maart 2008. Van dan af betaalde de Stad Gent opnieuw enkel nog de vergoedingen wegens de blijvende arbeidsongeschiktheid ten gevolge van het arbeidsongeval ten belope van 8 pct. .

5

Vanaf 6 maart 2008 ontving de heer G ziekteuitkeringen van het ziekenfonds, waarvan het bedrag werd verminderd met het bedrag van de rente die hij van de Stad Gent ontving als vergoeding voor de blijvende arbeidsongeschiktheid van 8pct. .

6.

Volgens de heer G was de ongeschiktheid vanaf 4 augustus 2007 te wijten aan de gevolgen van het arbeidsongeval dat hem in 1987 was overkomen. Hij werd in september



2007 geopereerd aan de knie en bleef tot zijn ontslag verder afwezig wegens arbeidsongeschiktheid.

7.

Met een dagvaarding van 30 april 2008 bracht de heer G het geschil voor de arbeidsrechtbank. Hij vorderde in zijn laatste conclusies dat de Stad Gent zou veroordeeld worden om *vergoedingen te betalen voor de tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid* vanaf 6 maart 2008. In ondergeschikte orde verzocht hij om de aanstelling van een deskundige om de rechtbank te adviseren over de vraag of de periode van arbeidsongeschiktheid vanaf 6 maart 2008 nog het gevolg was van het arbeidsongeval van 9 oktober 1987 en – in meer ondergeschikte orde – de vraag of de restletsels na de herzieningstermijn op niet voorziene en niet voorzienbare wijze zijn verergerd en in bevestigend geval de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid te bepalen alsook de ingangsdatum.

8.

Met een vonnis van 1 december 2008 oordeelde de arbeidsrechtbank te Gent dat er geen wettelijke basis was om de betaling van de vergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid die het gevolg zou zijn van het arbeidsongeval stop te zetten na het einde van de arbeidsovereenkomst. De rechtbank stelde dr. L. De Wilde aan als gerechtsdeskundige met als opdracht te bepalen of de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aanving op 4 augustus 2007 het gevolg was van het arbeidsongeval van 9 oktober 1987 en zo ja, de duur van die tijdelijke arbeidsongeschiktheid te bepalen.

9.

De Stad Gent stelde hoger beroep in. De Stad Gent voerde aan dat de heer G noch op basis van het Koninklijk Besluit van 13 juli 1970¹ betreffende de schadevergoeding ten gunste van sommige personeelsleden van onder meer gemeenten voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk, noch op basis van de Arbeidsongevallenwet Publieke Sector noch op basis van het Personeelsreglement recht had op de betaling van vergoedingen wegens tijdelijke ongeschiktheid voor de periode die zich bevindt na het einde van de arbeidsovereenkomst. Volgens de Stad was het bijgevolg niet relevant te weten of er een causaal verband bestaat tussen het arbeidsongeval en de tijdelijke arbeidsongeschiktheid, zodat hiervoor geen gerechtsdeskundige moet worden aangesteld.

¹ K.B. van 13 juli 1970 betreffende de schadevergoeding ten gunste van sommige personeelsleden van provincies, gemeenten, agglomeraties en federaties van gemeenten, verenigingen van gemeenten, openbare centra voor maatschappelijk welzijn, diensten, instellingen en verenigingen voor maatschappelijk welzijn, diensten van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie en diensten van het College van de Franse Gemeenschapscommissie en openbare kassen van lening, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk (B.S. 1 september 1970);



10.

De heer G vroeg in zijn conclusies om het vonnis te bevestigen. In ondergeschikte orde vroeg hij opnieuw om de opdracht van de deskundige uit te breiden met de vraag of de restletsels na de herzieningstermijn op niet voorziene en niet voorzienbare wijze zijn verergerd en in bevestigend geval de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid te bepalen alsook de ingangsdatum.

11.

Met een arrest van 20 november 2009 verklaarde het arbeidshof te Gent het hoger beroep van de Stad Gent ontvankelijk maar ongegrond. Het arbeidshof oordeelde dat de Stad Gent aan de heer G, zonder tijdsbepalingen vergoedingen dient uit te betalen voor de periode van tijdelijke ongeschiktheid na de consolidatiedatum, tenzij wordt aangetoond dat de arbeidsongeschiktheid vanaf 4 augustus 2007 geen causaal verband vertoont met het arbeidsongeval van 9 oktober 1987. Het arbeidshof bevestigde het vonnis van de arbeidsrechtbank te Gent en verzond de zaak naar die rechtbank om, na uitvoering van het deskundigenonderzoek, over de zaak te beslissen.

Het arbeidshof wees de door de heer G gevorderde bijkomende opdracht voor de deskundige af.

12.

De Stad Gent stelde een voorziening in cassatie in tegen het arrest van het arbeidshof te Gent. Met een arrest van 10 maart 2014 vernietigde het Hof van Cassatie het arrest van het arbeidshof te Gent en verwees de zaak naar het arbeidshof te Brussel.

13.

Met een dagvaarding van 20 mei 2016 maakte de Stad Gent de zaak aanhangig voor het arbeidshof te Brussel.

14.

De Stad Gent vordert : *het bestreden vonnis teniet te doen en, opnieuw wijzende, de oorspronkelijke vordering van de verweerder in hoger beroep ongegrond te verklaren. In uiterst ondergeschikte orde, de zaak te verzenden naar de arbeidsrechtbank te Gent met het oog op de uitvoering van het deskundigenonderzoek, zoals gestipuleerd in het vonnis van 1 december 2008.*

15.

De voorlopig bewindvoerder van de heer G heeft het geding hervat. Hij vordert *het vonnis van de arbeidsrechtbank Gent van 1 december 2008 te bevestigen in al zijn onderdelen en beschikkingen, met de aanstelling als gerechtsdeskundige van dr. De Wilde, met als opdracht (...) te bepalen of de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid die aanving op 4.08.2007 het gevolg is van het arbeidsongeval dd. 9.10.1987; in bevestigend geval, de duur van deze tijdelijke arbeidsongeschiktheid te bepalen;*



tevens de opdracht van de gerechtsdeskundige uit te breiden tot, het adviseren of de restletsels na de herzieningstermijn op niet voorziene en niet voorzienbare wijze zijn verergerd;
in bevestigend geval, de nieuwe graad van blijvende arbeidsongeschiktheid te bepalen, alsook de ingangsdatum.

Bespreking

16.

Het Hof van Cassatie vernietigde het arrest van het arbeidshof te Gent op basis van de volgende overwegingen:

1. Artikel 6, § 3, Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel bepaalt dat indien de blijvende arbeidsongeschiktheid die in hoofde van het slachtoffer erkend wordt dusdanig verergert dat het zijn nieuwe betrekking tijdelijk niet meer kan uitoefenen, het tijdens deze afwezigheidsperiode recht heeft op de in artikel 3bis vastgestelde schadeloosstelling.

Krachtens artikel 3bis, eerste lid, Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel genieten de personeelsleden op wie deze wet van toepassing werd verklaard, onder voorbehoud van de toepassing van een meer gunstige wets- of verordeningsbepaling, gedurende de periode van tijdelijke ongeschiktheid tot de datum van volledige hervatting van het werk, het voordeel van de bepalingen die voor een tijdelijke volledige ongeschiktheid zijn vastgesteld door de wetgeving op de arbeidsongevallen.

Overeenkomstig artikel 22 Arbeidsongevallenwet heeft de getroffene, wanneer het ongeval een tijdelijke en algehele arbeidsongeschiktheid veroorzaakt, vanaf de dag die volgt op het begin van die arbeidsongeschiktheid recht op een dagelijkse vergoeding gelijk aan 90 pct. van het gemiddeld dagbedrag.

Krachtens artikel 25, eerste lid, Arbeidsongevallenwet heeft de getroffene, indien de blijvende arbeidsongeschiktheid veroorzaakt door het arbeidsongeval zodanig verergert dat hij het beroep waarin hij gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, gedurende deze periode recht op de vergoedingen zoals bepaald in de artikelen 22, 23 en 23bis.

Volgens artikel 25, derde lid, Arbeidsongevallenwet zijn deze vergoedingen, ingeval deze tijdelijke verergeringstoestand zich voordoet na de bij artikel 72 bepaalde herzieningstermijn van drie jaar, slechts verschuldigd bij een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 pct.

2. Krachtens artikel 11 van het koninklijk besluit van 13 juli 1970 betreffende de schadevergoeding ten gunste van sommige personeelsleden van onder meer gemeenten, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk, kunnen de overheid en de rentegerechtigde gedurende drie jaar, te rekenen vanaf de kennisgeving van de in artikel 10 bedoelde beslissing van de overheid of van een beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan, een aanvraag tot herziening van de rente indienen op grond van een verergering of een vermindering van de gebrekkigheid van het slachtoffer, of op grond van dezes overlijden, te wijten aan de gevolgen van het ongeval.

3. Uit de samenhang tussen de voormelde bepalingen volgt dat bij een tijdelijke verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid na de consolidatiedatum waardoor het door een



arbeidsongeval getroffen contractueel personeelslid van een gemeente zijn betrekking tijdelijk niet meer kan uitoefenen, die getroffene, staande de arbeidsovereenkomst, op grond van een meer gunstige bepaling van het personeelsstatuut, gedurende de periode van tijdelijke verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid recht heeft op vergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid, ongeacht de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid. Indien de periode van tijdelijke verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid voortduurt nadat de arbeidsovereenkomst een einde heeft genomen, blijft die getroffene verder recht hebben op een dagelijkse vergoeding gelijk aan 90 pct. van het gemiddeld dagbedrag, dit op voorwaarde dat hij een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 pct. heeft zo de tijdelijke verergeringstoestand zich heeft voorgedaan na de bij artikel 11 van het KB van 13 juli 1970 bepaalde herzieningstermijn.

4. Het arrest stelt vast dat:

- de verweerder bij de eiseres als contractueel arbeider was tewerkgesteld;
- hij op 9 oktober 1987 het slachtoffer is geworden van een arbeidsongeval (knieletsel), met consolidatie op 28 augustus 1990 met een blijvende arbeidsongeschiktheid van 16 pct. ;
- de blijvende arbeidsongeschiktheid ingevolge herziening werd verminderd tot 8 pct. vanaf 5 november 1993;
- de verweerder op 4 augustus 2007 opnieuw tijdelijk volledig arbeidsongeschikt werd en in september 2007 een knieoperatie onderging;
- de eiseres de arbeidsovereenkomst heeft beëindigd op 14 november 2007 met betaling van een opzeggingsvergoeding die de periode dekt van 14 november 2007 tot 5 maart 2008;
- de eiseres de vergoedingen voor 8 pct. blijvende arbeidsongeschiktheid verder uitbetaalde, maar de betaling van de vergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid heeft stopgezet vanaf 6 maart 2008.

5. Het arrest oordeelt dat de verwijzing naar artikel 25 Arbeidsongevallenwet niet relevant is omdat artikel 6, § 3, Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel in een gelijkaardige bepaling voorziet voor de publieke sector, en beslist mede op grond hiervan dat de eiseres aan de verweerder zonder tijdsbeperking de vergoedingen dient uit te betalen voor de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid na de consolidatiedatum, en die vergoedingen dus verder dient te betalen na 5 maart 2008, tenzij er aangetoond wordt dat de arbeidsongeschiktheid vanaf 4 augustus 2007 geen causaal verband vertoont met het arbeidsongeval van 9 oktober 1987.

Aangezien uit de vaststellingen van het arrest blijkt dat de arbeidsovereenkomst van de verweerder is beëindigd op 14 november 2007, de tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid ingevolge de tijdelijke verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid zich heeft voorgedaan op 4 augustus 2007, na het verstrijken van de bij artikel 11 van het KB van 13 juli 1970 bepaalde herzieningstermijn, en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid 8 pct. bedroeg en dus niet ten minste 10 pct., is die beslissing niet naar recht verantwoord."

17.

De geïntimeerde handhaaft in zijn conclusies na het arrest van het Hof van Cassatie zijn standpunt: "In de niet te weerhouden veronderstelling dat voor de vorderingen van de geïntimeerde toch toepassing moet worden gemaakt van de regeling in artikel 25 van de



arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, is het aangewezen dat ook de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid ingevolge het hervat per 4 augustus 2007 in hoofde van de geïntimeerde wordt vastgesteld. Het valt immers niet uit te sluiten dat de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid, na consolidatie vastgesteld op 8 %, in hoofde van de geïntimeerde, ingevolge het hervat sinds 4 augustus 2007, niet (opnieuw) uitstijgt boven 10 %, zodat de geïntimeerde wel voldoet aan de voorwaarde gesteld in artikel 25 arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

Want de voorwaarde, zoals gesteld in artikel 25 arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, houdt evenwel niet in dat de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid tijdens de herzieningstermijn 10 % moet bedragen.

Meer nog zelfs, het is perfect mogelijk dat de tijdelijke verergeringstoestand, welke zich voordoet na de herzieningstermijn leidt tot een blijvende verergering, waarvan de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid na de herzieningstermijn ten minste 10 % bedraagt.

Nu het helemaal niet uitgesloten is dat ingevolge het hervat de in hoofde van de geïntimeerde erkende graad van blijvende arbeidsongeschiktheid opnieuw meer dan 10 % bedraagt, op basis waarvan de geïntimeerde wel aanspraak zou kunnen maken op de betaling van de vergoedingen voor tijdelijke, volledige arbeidsongeschiktheid, dient dan ook de opdracht van de deskundige op dit punt te worden uitgebreid.”

18.

De verschillende bepalingen van zowel de Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel² als de Arbeidsongevallenwet³ (privésector) en bovendien het KB van 13 juli 1970 en het personeelsstatuut (van de Stad Gent), zoals opgesomd in het arrest van het Hof van Cassatie, zijn van toepassing op het geval van de heer G . Deze bepalingen moeten samengelezen worden omdat ze onderling naar elkaar verwijzen. Dit resulteert in een complex geheel van regels en het Hof van Cassatie heeft op heldere wijze verwoord hoe deze regels dienden te worden toegepast in deze zaak.

19.

Het arbeidshof sluit zich volledig aan bij deze analyse die logisch volgt uit de wettelijke bepalingen.

Bij de beoordeling van de rechten van de heer G dient er rekening gehouden te worden met het onderscheid in de arbeidsongevallenwetgeving tussen de *tijdelijke* arbeidsongeschiktheid en de *blijvende* arbeidsongeschiktheid ten gevolge van het arbeidsongeval waarvoor vergoedingen worden toegekend:

(1) het percentage *blijvende arbeidsongeschiktheid* wordt vastgesteld vanaf de *consolidatie* en kan daarna nog gewijzigd worden binnen de termijn voor de *herziening* (drie jaar);

(2) de *tijdelijke arbeidsongeschiktheid* kan volledig of gedeeltelijk zijn en is mogelijk:

(2.1) in de periode voor de consolidatie;

² de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector

³ De Arbeidsongevallenwet van 10 april 1971



(2.2) na de consolidatie indien *de blijvende arbeidsongeschiktheid zodanig verergert* dat de betrokkene zijn beroep *tijdelijk* niet meer kan uitoefenen, waarbij verschillende regels gelden indien deze tijdelijke verergeringstoestand ontstaat voor of na de termijn voor herziening :

(2.2.1.) tijdelijke verergeringstoestand vóór de termijn voor herziening

(2.2.2.) tijdelijke verergeringstoestand na de termijn voor herziening:
vergoedingen zijn slechts verschuldigd bij een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 pct.

20.

Wat concreet de rechten van de heer G : betreft:

- de *blijvende* arbeidsongeschiktheid werd ingevolge herziening verminderd tot 8 pct. vanaf 5 november 1993; de heer G ontvangt de daarmee overeenstemmende rente;

- de *tijdelijke* volledige arbeidsongeschiktheid ingevolge de *tijdelijke* verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid waarop de heer G zijn vordering steunt, heeft zich voorgedaan op 4 augustus 2007 en dus na het verstrijken van de bij artikel 11 van het KB van 13 juli 1970 bepaalde herzieningstermijn;

- zolang de heer G in dienst was van de Stad, kon hij aanspraak maken op de gunstige bepalingen inzake “verlof wegens arbeidsongeschiktheid” opgenomen in de artikelen 69 en 69 bis van het Algemeen Personeelsreglement van de Stad Gent waarnaar hij verwijst. Op basis van die bepalingen had hij gedurende de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid recht op verlof met doorbetaling van zijn wedde. Het volgt uit de bewoordingen van deze artikelen dat deze enkel betrekking hebben op het verlof van een personeelslid dat nog in dienst is. “Recht op verlof wegens arbeidsongeschiktheid” veronderstelt immers vanzelf dat de betrokkene nog in dienst is. Ook het Hof van Cassatie bevestigde in het voormelde arrest: *“Uit de samenhang tussen de voormelde bepalingen volgt dat bij een tijdelijke verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid na de consolidatiedatum waardoor het door een arbeidsongeval getroffen contractueel personeelslid van een gemeente zijn betrekking tijdelijk niet meer kan uitoefenen, die getroffene, staande de arbeidsovereenkomst, op grond van een meer gunstige bepaling van het personeelsstatuut, gedurende de periode van tijdelijke verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid recht heeft op vergoedingen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid, ongeacht de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid.”*

- Nadat de heer G uit dienst was getreden waren er niet langer “meer gunstige wets- of verordeningsbepaling (het personeelsstatuut)” inzake verlof op hem van toepassing. Van dan af genoot hij *gedurende de periode van tijdelijke ongeschiktheid tot de datum van volledige hervatting van het werk, het voordeel van de bepalingen die voor een tijdelijke volledige ongeschiktheid zijn vastgesteld door de wetgeving op de arbeidsongevallen*



(artikelen 6, § 3, en artikel 3 bis eerste lid Arbeidsongevallenwet Overheidspersoneel, zie randnummer 1 van het hierboven aangehaalde arrest van het Hof van Cassatie);

- "de bepalingen die voor een tijdelijke volledige ongeschiktheid zijn vastgesteld door de wetgeving op de arbeidsongevallen" omvatten ook de bepalingen van artikel 25, derde lid, Arbeidsongevallenwet volgens dewelke de vergoedingen (voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid bepaald in de artikelen 22, 23 en 23bis), *ingeval deze tijdelijke verergeringstoestand zich voordoet na de bij artikel 72 bepaalde herzieningstermijn van drie jaar, slechts verschuldigd zijn bij een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 pct;*⁴

- Het volgt logisch uit de bepalingen van artikel 25, derde lid, Arbeidsongevallenwet dat de blijvende arbeidsongeschiktheid reeds 10 pct. moet bedragen op het ogenblik dat deze tijdelijke verergering zich voordoet.⁵ In het geval van de heer G bedroeg de blijvende arbeidsongeschiktheid slechts 8 pct. en dus minder dan 10 pct. op het ogenblik van de verergering (4 augustus 2007 volgens de heer G).

- Nadat de heer G uit dienst was getreden, kon hij enkel nog aanspraak maken op de rente wegens de blijvende arbeidsongeschiktheid van 8 % en niet meer op een rente wegens de tijdelijke verergering van de blijvende arbeidsongeschiktheid.

Het koninklijk besluit van 13 juli 1970 bevat geen afwijking op de voorgaande regels, ook niet het artikel 26§1 waarnaar de heer G verwijst en dat bepaalt: "De last van de vergoedingen en renten, welke bij toepassing van dit besluit aan het slachtoffer worden toegekend, van de kosten van de administratieve procedure, van de gerechtskosten, behalve wanneer de aanvraag tergend of roekeloos is, alsmede van de kosten vermeld in de artikelen 4, 4bis, 5, komt ten bezware van het bestuur of de instellingen, waarbij het slachtoffer op het ogenblik van het ongeval in dienst was". Dit KB bevat niet eens bepalingen inzake de rente voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid.

21.

Het door de eerste rechter bevolen deskundigenonderzoek had bijgevolg geen nut en al evenmin het door de heer G voorgestelde bijkomende opdracht.

22.

Wat de rechtsplegingsvergoeding betreft, past het om in hoger beroep het maximum toe te kennen (192,94 euro) zoals gevraagd door de heer G . De zaak is immers complex door de toe te passen regels en de procedures voor en na het arrest van het Hof van Cassatie.

⁴ Het arrest van het Hof van Cassatie van 10 oktober 2005 waarnaar de heer G verwijst heeft betrekking op een geval van tijdelijke arbeidsongeschiktheid en ontslag voor de consolidatie zodat – anders dan in de zaak van de heer G – artikel 25 arbeidsongevallenwet niet van toepassing was .

⁵ Vgl. het arrest van het Hof van Cassatie in deze zaak en ook Cass. 9 december 1985, JTT 1968, 221 en 9 oktober 1995, JTT, 1996, 253.



OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verleent akte aan de heer D dat hij het geding hervat in zijn hoedanigheid van voorlopig bewindvoerder van de heer G

Verklaart het hoger beroep van de Stad Gent gegrond en verklaart het incidenteel beroep van geïntimeerde ongegrond,

Hervormt het bestreden vonnis van 1 december 2008 van de arbeidsrechtbank te Gent.

Verklaart de vorderingen van de heer G en zijn voorlopig bewindvoerder q.q. ongegrond,

Veroordeelt de Stad Gent tot betaling van de kosten van het geding in eerste aanleg en in hoger beroep, begroot voor de heer G op 82,01 euro dagvaardingskosten, 174,94 euro rechtsplegingsvergoeding (basisbedrag) in eerste aanleg en 192,94 euro rechtsplegingsvergoeding (maximum bedrag) in hoger beroep.



Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

C. CORBISIER,
E. VAN LAER,
J.-P. VAN CONINGSLOO,
bijgestaan door :
D. DE RAEDT,

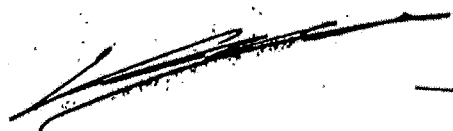
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
griffier.



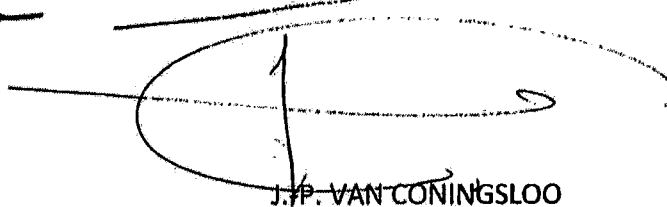
C. CORBISIER



D. DE RAEDT



E. VAN LAER



J.-P. VAN CONINGSLOO

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 12 juni 2017 door:

C. CORBISIER, raadsheer,
bijgestaan door
D. DE RAEDT, griffier.



C. CORBISIER



D. DE RAEDT

